

Terug naar het bloed

Tom Wolfe

# Terug naar het bloed

Vertaald door Mario Molegraaf

2012 Prometheus Amsterdam

# PROLOOG

## WIJ NU IN MEE-AH-MEE

Jij...

Jij...

*Jij... bent de hoofdredacteur van mijn leven... Jij bent mijn wijf, mijn Mac the Knife* – het grapje hier is dat hij dan hoofdredacteur mag zijn van een van de vijf of zo belangrijkste kranten van Amerika, de *Miami Herald*, maar zij is hoofdredacteur van *hem*. *Zij...* is de hoofdredacteur van... *hem*. Vorige week vergat hij helemaal de decaan te bellen, die vent met zijn opgelapte hazenlip, van de kostschool, Hotchkiss, van hun zoon Fiver, en Mac, zijn vrouw, zijn Mac the Knife was daar met recht geïrriteerd over... maar toen had hij zo'n beetje zijn rijmpje gezongen, op de wijs van 'You light up my life'. *Jij... bent de hoofdredacteur van mijn leven ... Jij bent mijn wijf, mijn Mac the Knife* – en ze moest er of ze wilde of niet om glimlachen, en door de glimlach veranderde de stemming, die neerkwam op *Ik ben jou en je nonchalante manier van doen beu*. Zou het misschien nog eens lukken – nu? Zou hij het er nog eens op durven wagen?

Op het ogenblik had Mac het voor het zeggen, achter het stuur van haar geliefde en belachelijk kleine gloednieuwe Mitsubishi Green Elf hybride, een chique en in de huidige tijd moreel gezien verlichte auto. Ze struinde de ononderbroken rij auto's af die pal naast elkaar, buitenspiegel naast buitenspiegel stonden geparkeerd, achter dé tent van de eeuw deze maand in Miami, Balzac's, vlak bij Mary Brickell Village, en joeg vergeefs op een plek. *Zij* reed in *haar* auto. Ze was deze keer ge-

irriteerd – ja, weer met recht – omdat ze door zijn nonchalante manier van doen deze keer vreselijk laat naar Balzac's vertrokken, en daarom stond ze erop dat ze in haar Green Elf naar de allergaafste tent reden. Als *hij* in zijn BMW reed, zouden ze er *nooit* komen, omdat hij zo'n slome en gekmakend voorzichtige chauffeur was... en hij vroeg zich af of ze werkelijk angstig en onmannelijk bedoelde. In elk geval nam zij de mannenrol over, en de Elf vloog naar Balzac's als een vleermuis, en daar waren ze dan, en Mac was niet blij.

Drieënhalve meter boven de ingang van het restaurant was er een enorme schijf van lexaanglas, met een diameter van 1 meter 80 en 45 centimeter dik, met een buste erop van Honoré de Balzac 'toegeëigend' – zoals kunstenaars tegenwoordig artistieke diefstal noemen – van de beroemde daguerreotype van de één-naamfotograaf Nadar. Balzacs ogen waren gedraaid zodat ze recht in die van de klant keken en zijn lippen waren bij de hoeken gedraaid om een grote glimlach te krijgen, maar de 'toe-eigenaar' was een getalenteerd beeldhouwer, en verlichting van binnenin overgoot de gigantische plaat lexaanglas met een gouden gloed, en *tout le monde* vond het prachtig. De verlichting hier op het parkeerterrein was evenwel ellendig. Industriële lampen hoog op palen zorgden voor een vage elektro-schemering en gaven de palm-boombladeren een ettergele kleur. 'Een ettergele kleur' – daar had je het. Ed voelde zich depri, depri, depri... in de gordel van de passagiersstoel die hij helemaal naar achteren moest laten glijden om zijn lange benen maar die piepkleine, grasgroene milieubewuste auto van Mac in te krijgen, de Green Elf. Hij voelde zich net de autoband, het reservewiel van speelgoedformaat van de Elf.

Mac, een groot meisje, was net 40 geworden. Ze was een groot meisje toen hij haar achttien jaar geleden op Yale leerde kennen... grote boten, brede schouders, lang, 1,78 om precies te zijn... lenig, soepel, sterk, een echte sportvrouw... vrolijk, blond, vol leven... Prachtig! Werkelijk adembenemend, dat grote meisje van hem! Maar in de gelederen van adembenemende meisjes zijn grote meisjes de eersten die de onzichtbare grens passeren tussen wat op zijn allerbest 'een heel knappe vrouw' is of 'echt heel opvallend'. Mac, zijn vrouw, zijn Mac the Knife, was die lijn gepasseerd.

Ze zuchtte zo diep dat ze uiteindelijk lucht tussen haar tanden uitstootte. 'Je zou denken dat ze in een restaurant als dit parkeerservice hadden. Het is *duur* genoeg.'

‘Dat klopt,’ zei hij. ‘Je hebt gelijk. Joe’s Stone Crab, Azul, Caffè Abbracci – en hoe heet dat restaurant in het Setai? Die hebben allemaal parkeerservice. Je hebt volkomen gelijk.’ *Jouw wereldbeeld is mijn Weltanschauung. Zullen we het eens over restaurants hebben?*

Een stilte. ‘Hopelijk besef je dat we *erg laat* zijn, Ed. Het is tien voor halfnegen. We zijn dus al twintig minuten te laat en we hebben geen parkeerplek gevonden en er wachten binnen zes mensen op ons –’

‘Maar ik weet niet wat nog – ik heb Christian gebeld –’

‘– en jij wordt geacht de gastheer te zijn. Ben je je daarvan bewust? Is dat überhaupt wel tot je doorgedrongen?’

‘Nou, ik heb Christian gebeld en hem verteld dat ze iets te drinken moeten bestellen. Reken maar dat Christian daar geen bezwaar tegen heeft, en Marietta ook niet. Marietta met haar *cocktails*. Ik ken verder helemaal niemand die *cocktails* bestelt.’ *Of zullen we een beetje obiter dictum voortborduren op cocktails of Marietta, een van beide of allebei?*

‘Hoe dan ook – het is gewoon niet *netjes* iedereen zo te laten wachten. Ik méén het – in alle ernst, Ed. Dit is zo *nonchalant*, ik kan er gewoon niet tegen.’

*Nu! Dit was zijn kans! Dit was de scheur in de woordenmuur waarop hij wachtte! Een opening! Het is riskant, maar – en bijna helemaal goed en zuiver dreunt hij,*

‘Jij...

Jij

*‘Jij... bent de hoofdredacteur van mijn leven... Jij bent mijn wijf, mijn Mac the Knife...’*

Ze begon haar hoofd van de ene kant naar de andere te schudden. ‘Daar schiet ik blijkbaar niet veel mee op, wel?’... Geeft niets! Wat kroop daar zo heimelijk op haar lippen? Was het een *glimlach*, een kleine, onwillige glimlach? Ja! *Ik ben jou beu* begon opnieuw meteen te verdwijnen.

Ze waren halverwege de parkeerstrook toen twee gestalten in de koplampen opdoemden, die naar de Elf en Balzac’s toe liepen – twee meisjes, met donker haar, die kletsten, blijkbaar hadden ze net hun auto geparkeerd. Ze konden niet ouder zijn geweest dan negentien of twintig. De meisjes en de struinende Elf naderden elkaar snel. De meisjes droegen shorts van denim met de broekband gevaarlijk dicht bij de venusheuvel en de broekspijpen afgesneden tot... *hier...* praktisch tot de heupaanzet, en de rafels zaten eraan. Hun jonge benen leken model-

achtig lang, omdat ze ook glanzende hoge hakken droegen van minstens vijftien centimeter. De hakken leken gemaakt van perspex of zoiets. Ze lichtten in helder, doorzichtig goud op toen er licht op viel. De ogen van de twee meisjes zaten zo zwaar onder de mascara dat ze in vier zwarte vijvers leken te drijven.

‘Ah, is *dat* even aantrekkelijk,’ mompelde Mac.

Ed kon zijn ogen niet van hen afhouden. Het waren *latinas* – ook al zou hij niet hebben kunnen uitleggen waarom hij dat wist, net zomin als dat *latina* en *latino* Spaanse woorden waren die alleen in Amerika bestonden. Deze twee latina’s – ja, ze waren kitscherig, akkoord, maar Macs ironie deed niets aan de waarheid af. Aantrekkelijk? ‘Aantrekkelijk’ kon in de verste verte niet beschrijven wat hij voelde! Wat een leuke fragiele lange benen hadden de twee meisjes! Wat een mini mini-shortjes! Zo mini dat ze die *zomaar ineens* konden laten vallen. Heel snel konden ze hun sappige, kleine lendenen ontbloten en hun perfecte cupcakebilletjes... voor *hem*! En dat wilden ze kennelijk! Hij kon onder zijn Jockey-onderbroekje de zwelling voelen opkomen waarvoor mannen leven! Ah, verschrikkelijk vieze meisjes!

Toen Mac langs hen struinde, wees een van de meisjes naar de Green Elf, en ze begonnen allebei te lachen. Lachen? Blijkbaar konden ze niet inschatten hoe chic Green was... of hoe hip de Elf was, of hoe gaaf. Nog minder konden ze begrijpen dat de Elf, van alles voorzien als die was, met Green-accessoires en diverse esoterische milieumeters, plus ProtexDeer radar – ze konden niet begrijpen dat dit elfje van een auto \$ 135.000 kostte. Hij had er alles voor gegeven om te weten wat ze zeiden. Maar hier in het cocon van de Elf met warmte-isolerende ruiten van lexaanglas, deuren en panelen van fiberglas, en verdampingsomringende recyclebare airco kon je absoluut niets van buiten horen. Spraken ze zelfs wel Engels? Hun lippen bewogen niet op de manier zoals lippen bewegen wanneer mensen Engels spreken, concludeerde de grote audiovisiële taalkundige. Het moesten latina’s zijn. Ah, verschrikkelijk vieze latinomeisjes!

‘Goeie god,’ zei Mac. ‘Waar halen ze volgens jou in hemelsnaam die hoge hakken vandaan die zo *oplichten*?’ Een gewone conversatiestem! Niet langer geïrriteerd! De betovering was verbroken! ‘Ik zag die gekke lichtstokken overal toen we langs Mary Brickell Village reden,’ vervolgde ze. ‘Ik had geen idee wat het waren. Het zag er daar uit als een *carnival*, al die kakelbonte lichtjes op de achtergrond en alle kleine

halfnaakte *party girls* die op hun *hoge bakken* rondwaggelden... Is het iets Cubaans volgens jou?’

‘Geen idee,’ zei Ed. Meer niet – omdat hij zijn hoofd zo ver had omgedraaid als maar kon, zodat hij een laatste blik van hun achterkant kon opvangen. Perfecte cupcakejes! Hij kon de glijmiddelen en spirocheten gewoon het kruis van hun mini minishorts binnen *zien* sijpelen! Mini mini minishorts! Seks! Seks! Seks! Seks! Daar had je het, seks in Miami, op gouden tronen van perspex!

‘Nou,’ zei Mac, ‘ik kan alleen maar zeggen dat Mary Brickell in haar graf vast een ingezonden brief aan het schrijven is.’

‘Hé, dat is een goeie, Mac. Heb ik je ooit gezegd dat je behoorlijk grappig bent als je wilt?’

‘Nee, waarschijnlijk ben je het vergeten.’

‘Het is zo, hoor! “Een ingezonden brief schrijven in haar graf!” Ik kan je wel vertellen dat ik stukken liever een brief van Mary Brickell zou krijgen van twee meter onder de grond dan van die gekken van wie ik brieven krijg... die met schuim op de mond rondlopen.’ Hij fabriceerde een lach. ‘Dat is heel grappig, Mac.’ *Humor: Goed onderwerp! Prima. Of hé, laten we het over Mary Brickell hebben, Mary Brickell Village, ingezonden brieven, sletjes op perspex, wat verdorie ook, zolang het maar niet ik ben het beu is.*

Alsof ze zijn gedachten las, draaide Mac één kant van haar mond tot een twijfelachtige glimlach – maar niettemin een glimlach, godzijdank – en ze zei: ‘Maar *echt*, Ed, zo laat zijn, ze allemaal laten wachten, het is echt *zo-o-o-o* verkeerd. Het is niet netjes en niet *goed*. Het is zo *nonchalant*. Het is –’ ze zweeg even, ‘het is – het is – het is gewoon *luiheid*.’

Och jee! *Nonchalant*, hè? Godallemachtig, en ook nog eens *lui*! Voor de eerste keer tijdens heel dit treurige tochtje had Ed zin om te lachen. Dit waren twee van Macs Blank-Angelsaksisch-Protestantse woorden. In heel Miami-Dade County, in heel Miami en omstreken, zeer zeker ook in Miami Beach, bezigden alleen leden van het afnemende en bedreigde volkje waartoe zij beiden behoorden, de Blanke Angelsaksische Protestanten, de termen *nonchalant* en *lui*, of hadden in elk geval enig idee wat die eigenlijk inhielden. Jawel, ook hij was een lid van dat uitstervende geslacht, de Blanke Angelsaksische Protestant, de *was*p, maar Mac omhelsde het geloof werkelijk. Niet het protestantse *religieuze* geloof, dat spreekt voor zich. Niemand aan de Oostkust of de Westkust van de Verenigde Staten die ook maar het instapniveau van verfijning

ambieerde was nog religieus, al helemaal niet iemand die aan Yale was afgestudeerd, zoals hij en Mac. Nee, Mac was in morele en culturele zin een exemplaar van het soort wasp. Zij was de wasp-purist die zich niet kon neerleggen bij nietsdoen en lanterfanten, fase een van nonchalant en lui zijn. Nietsdoen en lanterfanten stonden niet louter voor verspilling en gebrek aan inzicht. Het waren immorele dingen, laksheid. Het waren zondes tegen je persoon. Ze kon er bijvoorbeeld niet tegen zomaar in de zon rond te hangen. Op het strand, als er niets beters te doen viel, organiseerde ze snelwandelingen. Iedereen! Overeind! We gaan! We gaan in één uur acht kilometer over het strand lopen, over het *zand*! Nou, dat was me een prestatie! Om kort te gaan, als Plato ooit Zeus ervan had weten te overtuigen – Plato beweerde in Zeus te geloven – hem te reïncarneren zodat hij op aarde terug kon keren om de ideaaltypische wasp-vrouw te zoeken, zou hij hier in Miami uitkomen en Mac eruit pikken.

Op papier was Ed zelf een ideaaltypisch lid van het volkje. Hotchkiss, Yale... lang, een meter negentig, op een slungelige manier slank... lichtbruin haar, dik maar met grijze flonkeringen erdoorheen... zag eruit als Donegal tweed, zijn haar dus... en natuurlijk was er de naam, zijn achternaam, die Topping luidde. Hij besepte zelf dat Edward T. Topping iv het toppunt was van wasp, op het satirische af. Zelfs die on- overtroffen snobistische ballen, de Britten, deden niet aan alle iii'en, iv'en, v'en en af en toe een vi die je in de Verenigde Staten tegenkwam. Daarom begon iedereen hun zoon Eddie 'Fiver' te noemen. Zijn volledige naam was Edward T. Topping v. Vijf kwam nog steeds heel weinig voor. *Elke* Amerikaan met iii of hoger achter zijn naam was een wasp of had ouders die dat wanhopig wensten.

Maar Jezus Christus, waar was een wasp, een laatste verloren ziel van een uitstervend slag mee bezig, dat hij hoofdredacteur was van de *Miami Herald* met een naam als Edward T. Topping iv? Hij had de baan argeloos aanvaard. Toen de Loop Groep de *Herald* kocht van de McClatchy Company en hem plotseling van redacteur van de opiniepagina van de *Chicago Sun-Times* promoveerde tot hoofdredacteur van de *Herald* had hij maar één vraag. Wat voor plons zou dit geven in het blad van de afgestudeerden van Yale? Dat was het enige wat aansloeg in de linkerhelft van zijn hersenen. Ach, de lui van de onderzoeksfdeling van de Loop Groep probeerden hem te instrueren. Dat probeerden ze. Maar alle dingen die ze hem probeerden te vertellen over de

situatie in Miami zweefden op een of andere manier over de gebieden van Broca en Wernicke in zijn hersenen heen... en losten op als ochtendmist. Was Miami de enige stad ter wereld waar meer dan de helft van alle burgers recente immigranten waren, dat wil zeggen binnen de afgelopen vijftig jaar?... Hmmm... Wie had dat gedacht? Beheerste één groep daarvan, de Cubanen, de stad in politiek opzicht – Cubaanse burgemeester, Cubaanse afdelingshoofden, Cubaanse smerissen, Cubaanse smerissen en nog meer Cubaanse smerissen, 60 procent van het korps Cubanen plus 10 procent andere latino's, 18 procent zwarte Amerikanen en slechts 12 procent Anglo's? En was heel de bevolking niet zo'n beetje op die manier opgebouwd?... Hmmm... vast interessant... wat 'Anglo's' ook mogen zijn. En waren de Cubanen en andere latino's zo dominant dat de *Herald* een geheel afzonderlijke Spaanse editie moest maken, *El Nuevo Herald*, met eigen Cubaanse mensen, of anders dreigde irrelevant te worden?... Hmmm... Hij geloofde dat hij dit al zo'n beetje wist. En hadden de zwarte Amerikanen een hekel aan de Cubaanse smerissen, die net zo goed uit de hemel hadden kunnen vallen, zo plotseling waren ze opgedaagd, enkel en alleen om zwarten slecht te behandelen?... Hmmm... stel je dat eens voor. En hij probeerde het zich voor te stellen... zo'n vijf minuten... en toen vervaagde die vraag in het licht van een verzoek dat leek aan te geven dat het blad voor de afgestudeerden de eigen fotograaf zou sturen. En waren de Haïtianen met duizenden en duizenden Miami binnengestroomd, vol ergernis over het feit dat de Amerikaanse regering illegale Cubaanse immigranten binnen de kortste keren legaliseerde, maar Haïtianen geen kans gaf?... en nu Venezuelanen, Nicaraguanen, Puerto Ricanen, Colombianen, Russen, Israëli's... Hmmm... is dat zo? Dat moet ik onthouden... Hoe zat het ook allemaal weer?...

Maar het doel van de instructies was niet, probeerden ze Ed op een subtiele manier te laten weten, om al deze spanningen en wrijvingen als potentiële bronnen van nieuws in Immigratie Stad aan te merken. Zeker niet. Het doel was om Ed en zijn mensen aan te moedigen 'toegeeflijk' te zijn en de nadruk te leggen op Verscheidenheid, wat goed was, zo niet edel, en niet op verdeeldheid, die we allemaal konden missen als kiespijn. Het doel was om Ed duidelijk te maken dat hij geen van deze groepen in het harnas moest jagen... Hij moest 'een rechte koers houden' in deze periode waarin de Groep het uiterste zou doen om de *Herald* en *El Nuevo Herald* naar het digitale tijdperk te brengen,

hen te bevrijden van de knorrighe oude greep van de drukpers en hen in blakende eenentwintigste-eeuwse online publicaties te veranderen. De diepere boodschap was: vier in de tussentijd, als de straathonden beginnen te grommen, te grauwen en elkaar met hun tanden open te rijten, de Verscheidenheid van dit alles en zorg ervoor dat hun tanden gebleekt zijn.

Dat was drie jaar geleden. Omdat hij nooit echt had geluisterd, had Ed het niet direct door. Drie maanden nadat hij als hoofdredacteur was aangesteld, publiceerde hij het eerste deel van een verhaal van een ondernemende jonge journalist over de mysterieuze verdwijning van \$ 940.000 die de nationale regering had toebedeeld aan een anti-Castro-organisatie in Miami om met niet te verstoren televisie-uitzendingen naar Cuba te beginnen. Niet één feit in het verhaal kon ooit worden ontkracht of ook maar serieus aangevochten. Maar vanuit ‘de Cubaanse gemeenschap’ – waaruit die ook mocht bestaan – steeg zo’n gejammer op dat Ed er tot in zijn in de schoenen verschrompelde kleine tenen door werd geschokt. ‘De Cubaanse gemeenschap’ overlaadde de telefoon, de e-mail, de website en zelfs de fax van de *Herald* en de kantoren van de Loop Groep in Chicago zodanig dat die bezweken. Dagenlang hadden zich menigtes gevormd voor het pand van de *Herald*. Ze schreeuwden, zongen, joelden, en hadden borden met gevoelens als ROEI ALLE RODE RATTEN UIT... HERALD: FIDEL, SI! VADERLANDSLIEFDE, NEE!... BOYCOT EL HABANA HERALD... EL MIAMI HEMORROÏDEN... MIAMI HERALD: CASTRO’S TEEF... In een onophoudelijke scheldkanonnade op Spaanstalige radio en televisie werden de nieuwe eigenaars van de *Herald*, de Loop Groep, een virulent ‘uiterst links virus’ genoemd. Onder de nieuwe volkscommissarissen was de *Herald* zelf nu een nest van openlijk ‘radicaal linkse intellectuelen’ en de nieuwe hoofdredacteur, Edward T. Topping iv, was een ‘Fidelista-sympathisant en meeloper’. Op weblogs werd de ondernemende jongeman die het verhaal had geschreven als ‘een toegewijde communist’ aangemerkt, en door heel Hialeah en Little Havana gingen er circulaire en posters rond met zijn foto, huisadres en telefoonnummers, mobiel en vast, onder de kop GEZOCHT WEGENS VERRAAD. Doodsbedreigingen aan hem, zijn vrouw en hun drie kinderen waren even frequent als machinegeweer vuur. In de reactie van de Groep werd Ed, ook al stond het tussen de regels, als een archaïsche dwaas afgeschilderd, deel twee en deel drie van het verhaal werden geschrapt, en de dwaas kreeg opdracht geen